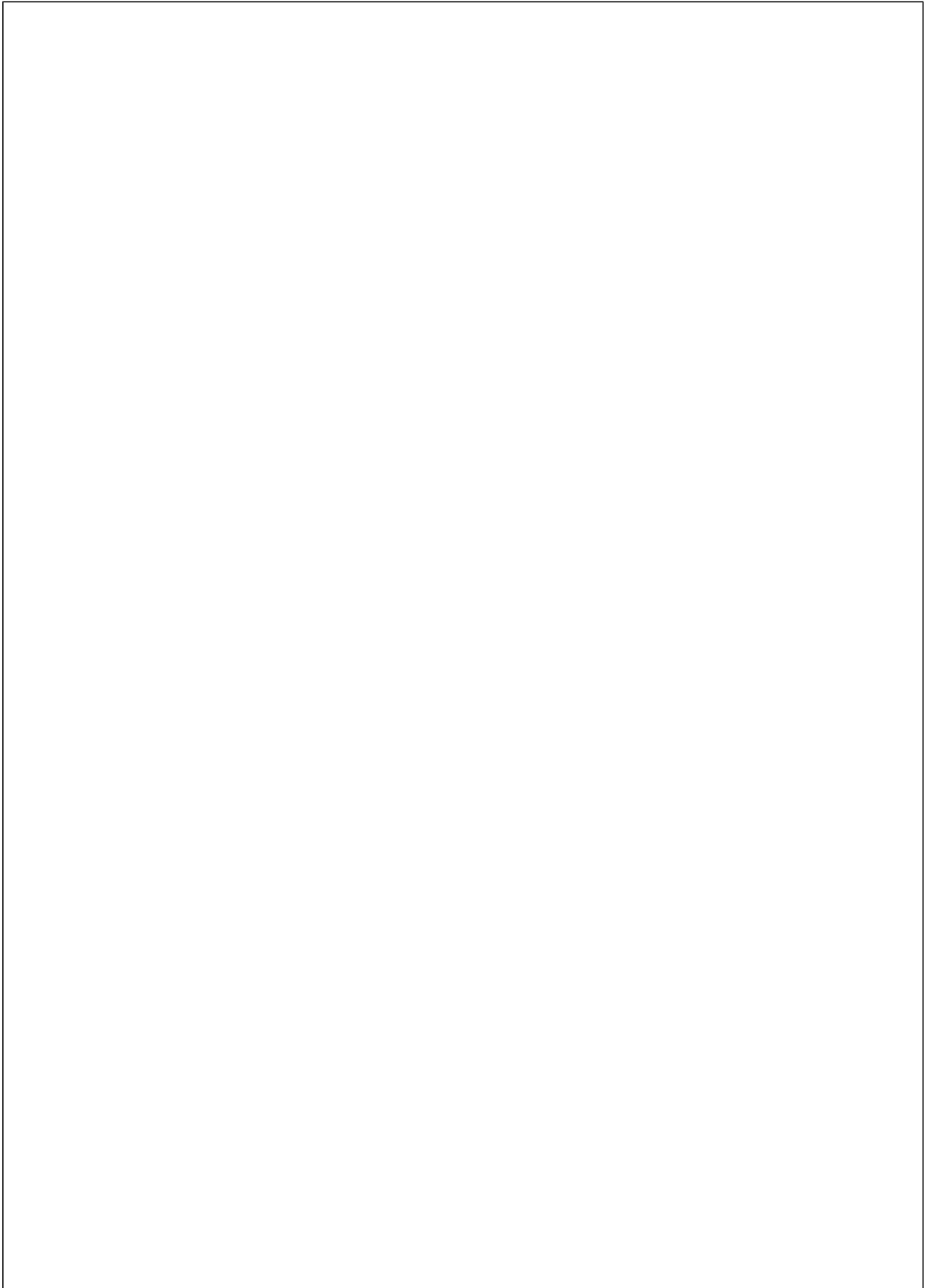

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/238020,Dzieci-Zamojszczyzny-Historia-i-pamiec-spotkanie-i-rozmowa-ze-swiadkami-historii.html>
01.03.2026, 03:16

[Następny](#)

[Powrót](#)

Dzieci Zamojszczyzny. Historia i pamięć – spotkanie i rozmowa ze świadkami historii

23 lutego 2026 r. w Centralnym Przystanku Historia IPN im. Prezydenta Lecha Kaczyńskiego w Warszawie odbyło się spotkanie ze świadkami niemieckiego terroru – Dziećmi Zamojszczyzny.

23.02.2026

[Dzieci Zamojszczyzny Zbrodnie niemieckie](#)

Janina Bielak, Jan Bil, Helena Małek, Stanisława Styczyńska i Antoni Holc opowiedzieli o swoich przeżyciach wywózki w ramach niemieckiego Generalnego Planu Wschodniego. Wspominali obozy przejściowe w Zamościu i Zwierzyńcu, gdzie poddawano ich selekcji, transporty w bydłych wagonach do III Rzeszy i pobyt w niemieckich gospodarstwach. W opowieściach świadków pojawiły się obrazy dzieci: odebranych rodzicom, zamrożonych w transporcie, głodujących i bitych.

Rozmowę ze świadkami historii prowadził red. Krzysztof Świątek.

Tło historyczne przedstawili eksperci dr hab. Paweł Skrzydlewski – profesor Akademii Zamojskiej oraz dr hab. Jacek Wołoszyn – profesor KUL, przedstawiciel Oddziału IPN w Lublinie.

Relacja z tego wydarzenia ukaże się wkrótce na kanale IPNtv.

Ryszard Sodel: Pacyfikacja Zamojszczyzny

W nocy z 27 na 28 listopada 1942 r. rozpoczęła się akcja wysiedlania ludności Zamojszczyzny z jej domów i gospodarstw w ramach niemieckiego Generalnego Planu Wschodniego.

Generalny Plan Wschodni powstał w czerwcu 1942 r. Jego autorem był prof. Konrad Meyer, szef Głównego Wydziału Planowania i Ziemi w Biurze Komisarza Rzeszy ds. Umacniania Niemczyzny. Zakładał on powstanie tzw. „*Lebensraum*”, tj. niemieckiej przestrzeni życiowej na wschodzie. Zamojszczyzna odgrywała bardzo ważną rolę w tym planie ze względu na swoje położenie na szlakach komunikacyjnych, żyzne ziemie oraz liczną populację niemieckich kolonistów, którzy znaleźli się na tym terenie już w czasach józefińskich pod koniec XVIII w.

Akcja wysiedleńcza

20 lipca 1941 r. Heinrich Himler wydał dyrektywę o utworzeniu na terenie Zamojszczyzny Niemieckiego Okręgu Osiedleńczego. W listopadzie 1941 r. niemieckie władze okupacyjne przeprowadziły sondażowe wysiedlenia ludności polskiej z okolic Zamościa na tereny nad Bugiem. Jej miejsce zajęli folksdojcze z miejscowości położonych wokół Radomia. 31 października 1944 r. Heinrich Mueller, szef IV Departamentu Głównego Urzędu Bezpieczeństwa Rzeszy (*Reichssicherheitshauptamt*, RSHA), wydał dyrektywę dot. ewakuacji Polaków z

„dystryktu Lublin (Zamość), a osiedleniu na ich miejscu Volksdeutschwów”.

W nocy z 27 na 28 listopada 1942 r. rozpoczęła się akcja wysiedleńcza ludności polskiej, która objęła cztery powiaty: biłgorajski, hrubieszowski, tomaszowski i zamojski. Została ona przeprowadzona, w sposób bardzo brutalny, przez niemieckie oddziały policyjne *Schutzpolizei* (*Schupo*), żandarmerii i policji pomocniczej. Siły policyjne otaczały wysiedlaną wieś szczelnym kordonem, dając jej mieszkańcom jedną godzinę na zabranie bagażu podręcznego, nakazując jednocześnie pozostawienie na miejscu całego mienia ruchomego, nieruchomego i inwentarza żywego.

Niejednokrotnie w trakcie wysiedlania osoby starsze, chore bądź niepełnosprawne były zabijane na miejscu.

Pozostałych kierowano do obozów przejściowych w Zamościu i Zwierzyńcu, gdzie poddawano ich selekcji. Byli oni wywożeni na roboty przymusowe do III Rzeszy bądź do obozów koncentracyjnych lub poddawani, z przyczyn rasowych, procesowi germanizacji (dot. to głównie dzieci).

Przebieg zbrodni

Dowództwo nad siłami przeprowadzającymi akcję przesiedleńczą sprawowali: SS-*Brigadeführer* Odilo Lotario Globocnik, dowódca SS i Policji w dystrykcie lubelskim (SS- und *Polizeiführer* – SSPF) i SS-*Obergruppenführer* Friedrich Wilhelm Krüeger, dowódca SS i Policji w Generalnym Gubernatorstwie. Akcja deportacyjna mieszkańców Zamojszczyzny przebiegała w trzech etapach.

Pierwszy etap wysiedleń został przeprowadzony w okresie od listopada do grudnia 1942 r. i objął ok. 60 wsi zamieszkałych przez blisko 10 000 osób. Jego efekt nie był dla władz niemieckich zbyt zadowalający, gdyż miejscowa ludność uciekała do lasu wraz z całym dobytkiem.

13 stycznia 1943 r. rozpoczął się drugi etap wysiedleń, tzw. ukraiński (niem. „*Ukraineraktion*”), podczas którego w miejsce deportowanej ludności polskiej osiedlano ukraińską, co doprowadziło do eskalacji przemocy i wzajemnej niechęci pomiędzy obiema stronami.

Trzeci, największy, a zarazem najbardziej brutalny i krwawy, etap akcji wysiedleńczej rozpoczął się w czerwcu 1943 r. Siły niemieckie skupiły się wówczas na pacyfikacjach wsi oraz na walce z oddziałami partyzanckimi. Akcje przeciwpartyzanckie nosiły kryptonimy: „Wilkołak I”, „Wilkołak II” („*Werwolf I*”, „*Werwolf II*”).

Według szacunkowych danych od listopada 1942 r. do sierpnia 1943 r. deportacjami objęto ok. 300 wsi, które były zamieszkane przez ok. 110 000 osób. Wśród osób wysiedlonych były dzieci, które określane są jako „Dzieci Zamojszczyzny”.

Deportowano ok. 30 000 z nich, ok. 10 000 zginęło lub zaginęło, a blisko 4,5 tys. przeznaczono do germanizacji. Na terenach, z których wysiedlono ludność polską, osiedlono 12 000 niemieckich kolonistów z terenów Bukowiny i Besarabii.

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

Warszawa

Centrala

Dzieci, Zbrodnie niemieckie

Rozmowa

Powiązane wiadomości

Przypominamy o tragedii Zamojszczyzny